

Ministerstvo zemědělství České republiky

Výklad sekce vodního hospodářství

Č.j.: 179407/2011-MZE

**Věc: Správa drobného vodního toku po smrti nebo zániku osoby určené správcem
[k § 48 odst. 2 vodního zákona]**

Dotaz:

Přechází určení správcem drobného vodního toku na jinou osobu v případě úmrtí fyzické osoby nebo zániku právnické osoby, která byla určena správcem drobného vodního toku?

Výklad:

Určení správcem drobného vodního toku vydané rozhodnutím Ministerstva zemědělství anebo před 1.8.2010 jeho aktem podle ustanovení § 48 odst. 2 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon) nebo podle předchozích předpisů nepřechází na jinou osobu v případě, že fyzická nebo právnická osoba, správcem drobného vodního toku určená, zemře nebo zanikne.

Odůvodnění:

Vodní toky tak, jak jsou definovány v ustanovení § 43 vodního zákona, nelze považovat za samostatné věci v právním smyslu slova. Povrchové vody tvořící vodní toky nejsou předmětem vlastnictví a nejsou součástí ani příslušenstvím pozemku, na němž se vyskytují (§ 3 odst. 1 vodního zákona).

Určení správcem drobného vodního toku provedené podle vodního zákona před jeho velkou novelou (v době mezi 1.1.2002 až 1.8.2010) aktem Ministerstva zemědělství podle ustanovení § 48 odst. 2 tehdejšího znění vodního zákona nebyla správním rozhodnutím a nepřecházelo na jinou osobu.

Určení správcem drobného vodního toku podle zákona č. 138/1973 Sb., o vodách, ústředním vodohospodářským orgánem vycházelo z tehdejší definice vodního toku v ustanovení § 31 zákona č. 138/1973 Sb. Vodní toky byly definovány jako samostatné nemovité věci, které tvořily povrchové vody trvale tekoucí po zemském povrchu mezi břehy buď v korytě přirozeném nebo v korytě umělém včetně jejich koryt.

Pozemky, na nichž se nacházela koryta vodních toků, se staly v důsledku této definice vodních toků vlastnictvím státu ke dni účinnosti zákona č. 138/1973 Sb. tj. k 1.4.1975, protože podle Ústavy Československé socialistické republiky (č. 100/1960 Sb.) byly vodní toky výhradním vlastnictvím státu. Především spolu s těmito pozemky ve vlastnictví státu, respektive s právem hospodaření s nimi nebo jejich správou, přecházela správa drobných vodních toků na jiné státní organizace.

Ve smyslu přechodných ustanovení jak zákona č. 138/1973 Sb., o vodách, ve znění pozdějších předpisů (§ 48 odst. 2), tak vodního zákona (§ 127 odst. 17) určení správci drobných vodních toků museli vykonávat své povinnosti i podle nových předpisů.

Po 1.1.2002, kdy nabyl účinnosti vodní zákon č. 254/2001 Sb. a změnila se definice a pojetí vodního toku, však při zániku či smrti správce vodního toku určeného podle ustanovení § 32

odst. 2 zákona č. 138/1973 Sb. správcovství na případného právního nástupce nepřechází, protože není vázáno k žádné věci – tedy k pozemkům tvořícím jeho koryto a vlastní vodní tok jako tekoucí povrchová voda není předmětem vlastnictví. V takovém případě je třeba řídit se ustanovením § 48 odst. 4 vodního zákona.

V Praze dne 7. října 2011

RNDr. Pavel Punčochář, CSc.
vrchní ředitel sekce vodního hospodářství

**MINISTERSTVO
ZEMĚDĚLSTVÍ**
České republiky
117 05 Praha 1, Těšnov 17